

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 55.190 van 18 september 1995
in de zaak A. 65.438/X-5650.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX
nationaliteit, op 6 september 1995 heeft ingediend om
bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid de
schorsing te vragen van de tenuitvoerlegging van het op
4 september 1995 betekende bevel om het grondgebied van
het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gelet op de beschikking van 7 september 1995
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september
1995;

Gehoord het verslag van de Voorzitter van de
Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
L. DENYS, die verschijnt voor verzoeker en van Advocaat
E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1
en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij
uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten
onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringen-
de noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen
worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevoch-
ten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of
verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel
kan berokkenen;

Overwegende wat de eerste voorwaarde
betreft, dat verzoeker in een eerste en tweede middel
betoogt :

"Eerste middel afgeleid uit de
Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag
tot bescherming van de rechten van de mens en de
fundamentele vrijheden, goedgekeurd bij de wet van
13 mei 1955, en van artikel 22 van de nieuwe Grond-
wet,

Doordat de bestreden beslissing verzoeker beveelt
om België te verlaten;

Terwijl voormelde bepalingen aan verzoeker het
recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen;

Dat indien het recht gewaarborgd in artikel 8
voornoemd niet absoluut is, tegenpartij dient aan te
tonen dat de inmenging in het recht op gezinsleven
van verzoeker in een democratische samenleving nodig
zou zijn in het belang van de veiligheid van het
land, de openbare veiligheid, of het economisch
welzijn van het land, de bescherming van de openbare
orde en het voorkomen van strafbare feiten, de
bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of
voor de bescherming van de rechten en vrijheden van
anderen;

Dat telkens in concreto dient afgewogen te worden of van het gezin van de persoon, voorwerp van de verwijderingsmaatregel, redelijkerwijze kan verlangd worden dat zij met hem meegaan om zo het gezinsleven elders verder te zetten (Van Dijk en van Hoof, de Europese Conventie in theorie en praktijk, 1990, 3de uitg., 428-431);

Dat dit in casu van de echtgenoten en van de twee kinderen van verzoeker niet kan gevraagd worden, nu de echtgenote en de kinderen in België als vluchteling zijn erkend en hier verblijfsrecht hebben voor onbepaalde duur; dat tegenpartij niet aantoonst dat de echtgenote en de kinderen, die de XXX nationaliteit hebben, verblijfsrecht zouden genieten in XXX, land waarnaar hij zal verplicht worden te gaan; dat van de kinderen van verzoeker niet redelijkerwijze kan verlangd worden dat zij uit België vertrekken en naar XXX meegaan, nu zij sedert hun geboorte in België verblijven; dat dit evenmin kan gevraagd worden van de echtgenote -in de hypothese dat ze in XXX toch verblijfsrecht zou bekomen, hetgeen door tegenpartij niet aangetoond wordt- nu zij sedert bijna 10 jaar in België woont, hier al haar kennissen en sociale kontakten heeft en anderzijds niemand of niets in XXX kent;

Dat het aldus aannemelijk voorkomt dat de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoeker onmogelijk maakt met zijn vrouw met wie hij sedert begin 1992 of reeds drie en een half jaar samenwoont;

Dat verzoeker sedert bijna vijf jaar regelmatig (daar het bevel van 10 december 1992 onwettig is) in België verblijft; dat om te beslissen of de inmenging in het gezinsleven van verzoeker in verhouding staat met de belangen die de overheid kan inroepen en vermeld worden in het tweede lid van artikel 8 EVRM, met dit lange verblijf -waarvoor niet verzoeker verantwoordelijk is- rekening dient gehouden te worden (Van Dijk en Van Hoof, o.c., l.c.);

Dat bijgevolg de genomen maatregel ten opzichte van verzoeker, wat het nadeel toegebracht aan zijn gezinsleven betreft, onevenredig zwaar is ten opzichte van de belangen, beschermd door artikel 8, tweede lid, EVRM die door de overheid kunnen ingeroepen worden, namelijk het naleven van de verblijfswetgeving;

Tweede middel afgeleid uit de

Schending van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980,

Doordat de bestreden beslissing verzoeker beveelt het land te verlaten omdat hij hier langer verblijft dan de termijn overeenkomstig artikel 6 bepaald en omdat hij niet erkend werd als vluchteling,

Terwijl artikel 8 EVRM van openbare orde is (RvSt, nr. 26.953 van 25.09.1986, R.W. 1986-'87, 2858, met noot Walter Lambrechts) en tegenpartij, die op de

hoogte was van het gezinsleven van verzoeker, bijgevolg ambtshalve de beslissing moet motiveren rekening houdende met de belangen die het gezinsleven van verzoeker beschermen;

Dat door in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing te maken naar het gezinsleven van verzoeker, de beslissing onvoldoende gemotiveerd is";

Overwegende dat om zijn verblijfstoestand op grond van zijn huwelijk met een erkende vluchteling te doen regulariseren, het verzoeker toekwam bij het gemeentebestuur een aanvraag tot verblijf in te dienen en de in artikel 12bis van de vreemdelingenwet bedoelde documenten over te leggen, waarna hij in het vreemdelingenregister kon worden ingeschreven;

Overwegende dat artikel 8 EVRM in verband met de eerbiediging van het gezinsleven zich niet verzet tegen een regeling waarbij een vreemdeling, die hier met zijn gezinsleden wil samenleven daartoe eerst een aanvraag moet indienen; dat uit het verzoekschrift echter niet blijkt dat betrokkene bij het gemeentebestuur een aanvraag tot verblijf heeft ingediend; dat zolang hij zelf geen initiatief had genomen om zijn verblijfstoestand op grond van zijn huwelijk te regulariseren, dit huwelijk door de verwerende partij volledig buiten beschouwing kon worden gelaten;

Overwegende dat de bestreden maatregel geen definitieve, doch slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt; dat verzoeker in het bezit van geldige binnenkomstdocumenten naar het Rijk kan terugkeren om aan de inzake gezinsleven voorgeschreven formaliteiten te voldoen;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig zijn; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien september 1900 vijfennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

G. BAETEMAN.